

11. Чернадчук В.Д. Бюджетні правовідносини в Україні: теорія, практика та перспективи розвитку [Текст] : дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.07 / Чернадчук В.Д. ; НАН України, Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К., 2010. – 419 с.

12. Про затвердження Порядку відкриття та закриття рахунків у національній валюті в органах Державної казначейської служби України: наказ Міністерства фінансів України від 22.06.2012 № 758// Офіційний вісник України від 13.08.2012 — 2012 р., № 59, стор. 210, стаття 2384.

13. Бюджетний менеджмент: Навч. посіб. / Л. В. Панкевич, М. А. Зварич, П. Я. Могиляк, Б. І. Хомічак. – К.: Знання, 2006. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/component?option=com_jdownloads/Itemid,999999/catpid,489/task,view.anotation/

14. Анфіногентова Н. Й. Специфіка діяльності банків як суб'єктів податкових відносин / Н. Й. Анфіногентова // Вісник соціально-економічних досліджень. – 2012. – Вип. 3(2). – С. 123-129. – Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Vsed_2012_3\(2\)__21.pdf](http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Vsed_2012_3(2)__21.pdf).

15. Про впровадження казначейської системи виконання державного бюджету: спільний Наказ Головного управління Державного казначейства України та Міністерства фінансів України №28 від 21.03.97// Офіційний вісник України. – 1997. – № 14. – С. 223.

16. Клець Л.С. Бюджетний менеджмент. Навчальний посібник. – К.: Центр учбової літератури, 2007. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/1259060536634/ekonomika/kasove_vikonannya_byudzhetu

УДК 35.08 (477)

Даниленко Ю.С.,
асистент кафедри адміністративного
і фінансового права Національного університету
«Одеська юридична академія»

СТАН ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕТИКИ ПОВЕДІНКИ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ В УКРАЇНІ

Стаття присвячена висвітленню питань, пов'язаних із визначенням стану правового регулювання етики поведінки державних службовців та основних напрямків його подальшого

удосконалення. Основна увага акцентується на питаннях запровадження, дотримання та забезпечення законодавчого закріплення етики поведінки державних службовців в Україні.

Ключові слова: державний службовець, етика поведінки, правила етики поведінки, етичні принципи, етичні кодекси.

Статья посвящена освещению вопросов, связанных с определением состояния правового регулирования этики поведения государственных служащих и основных направлений его дальнейшего усовершенствования. Основное внимание акцентируется на вопросах внедрения, соблюдения и обеспечения законодательного закрепления этики поведения государственных служащих в Украине.

Ключевые слова: государственный служащий, этика поведения, правила этики поведения, этические принципы, этические кодексы

The article is devoted to coverage of issues relating to the determination of state of the legal regulation of ethics of conduct for civil servants and the main directions of its further improvement. The main attention is focused on the issues of implementation, compliance and legislative consolidation to ensure ethical conduct of public servants in Ukraine.

Additionally, this article describes the approaches to the definition of "public servant ethics", distinguishes basic features and provided generalized definition. In general sense the ethics of a public servant is a system of moral principles and rules of conduct established procedure, rules and relationships with public and service relationship based on values and principles of public service awareness of public servant of his professional destination.

The main problems and flaws of the mentioned normative legal acts were analysed and suggestions for their elimination were proposed. Some aspects of legal regulation of ethics for public servants embodied in the Laws of Ukraine "About State Service", "About Prevention of Corruption", as well as General rules of conduct for public servants. Collectively the regulations define the basic moral values of our society and ethical requirements of public servants. A number of other laws and regulations enshrined some

aspects of professional conduct which caused the actualization of certain social needs.

Proper securing moral and ethical conduct of public servants will not only harmonize the public service with the European Union, but also serve to improve relations between culture by officials as well as citizens and legal entities.

Keywords: public servant, ethical behavior, the ethics conduct rules of ethical behavior, ethical principles, ethical codes.

Постановка проблеми. За роки незалежності України в умовах реформування системи державного управління, почали активно розроблятися правила професійної етики для представників, які здійснюють службову діяльність, у тому числі державних службовців України. Проблемним питанням, яке було і залишається невирішеним на теперішній час, є нормативно-правове врегулювання як інституту державної служби в цілому, так і вимог етики поведінки державних службовців зокрема. Слід зауважити, що за умов адаптації інституту державної служби до стандартів ЄС важливого соціального значення набуває не лише визначення морально-етичних принципів поведінки державних службовців, а й законодавче закріплення механізму їх запровадження, дотримання та забезпечення.

Наголос на нормативному врегулюванні етичних аспектів державної служби і переведення їх у правову площину в Україні є доречним та своєчасним, адже за довгий час занепаду суспільної моралі, сприйняття державного службовця як корупціонера, сприяли виробленню думки щодо суспільного осуду їх службової поведінки. Саме тому встановлення чітких етичних правил поведінки державного службовця із одночасним визначенням міри відповідальності сприятиме формуванню усвідомлення ним своєї місії і забезпечить ефективність й дієвість виконання ним своїх професійних обов'язків.

Аналіз дослідження даної проблеми. Слід зазначити, що у контексті правової науки питання етики приділялось незаслужено мало уваги. Окремі аспекти досліджувалися у рамках визначення інституту державної служби такими ученими-адміністративістами, як: В.Б. Авер'янов, Л.Р. Біла-

Тіунова, О.І. Бедний, Ю.П. Битяк, І.О. Каргузова, С.В. Ківалов, О.Ю. Оболенський та ін. Низка питань досліджувалася представниками теорії державного управління, зокрема значний внесок у формування теоретичного підґрунтя етики поведінки державного службовця, як складової його статусу, зроблено такими фахівцями, як: Т.Е. Василевська, В.К. Майборода, М.І. Рудакевич, Н.С. Сидоренко, В.В. Цветков. Водночас, незважаючи на те, що вже напрацьована певна теоретична база знань, залишаються недостатньо теоретично визначеними та розробленими категоріальний апарат, підходи щодо переведення етичних цінностей і норм поведінки державних службовців у правову площину, шляхи їх формування й ефективного функціонування.

Метою цієї статті є: визначення сучасного стану правового регулювання етики поведінки державних службовців в Україні та надати пропозиції щодо його удосконалення з урахуванням адаптації інституту державної служби до стандартів Європейського Союзу.

Виклад основного матеріалу. На законодавчому рівні визначення поняття «етика державного службовця» є відсутнім, однак у науковій літературі існують різні підходи щодо його розуміння. Деякі вчені пропонують визначати етику державних службовців як сукупність етичних принципів і норм, що мають вираження у загальній формі моральних вимог до моральної сутності державного службовця, призначення його діяльності, характеру його взаємин із державою [16, с. 14]. Натомість, інші стверджують, що це обґрунтування внутрішнього, сутнісного порядку, що характеризується принципами і ціннісними установками світоглядного плану в сполученні з правом [13, с. 33]. На думку М. Рудакевич, етика державного службовця визначається, як сукупність узгоджених моральних норм і правил індивідуальних і спільних дій, які відповідають конституційним цінностям і є оптимальними з погляду мети професійної діяльності, а також способів її досягнення [14, с. 8]. Т. Василевська зазначає, що етика державного службовця – це заснована на усвідомленні професійного призначення та ціннісних засад державної служби система професійно-етичних принципів і норм, які відображаються у свідомості державних

службовців, орієнтують і регулюють їх відносини та діяльність у сфері державної служби [6].

Наведені вище дефініції дають змогу виокремити характерні особливості етики державних службовців, що зводяться до її основних ознак. Першою важливою ознакою є інтегральний характер поняття, виявлений в термінах «сукупність», «принципи і ціннісні установки», «індивідуальні та спільні дії», «норми, правила та способи їх досягнення». Друга ознака полягає в тому, що основою етики державних службовців є загальнолюдські моральні цінності та принципи, які є базисом для формування етичних норм. Третя ознака знаходить свій прояв у тому, що етика має за основу ціннісні засади державної служби та усвідомлення державним службовцем свого професійного призначення.

У загальному розумінні етика державного службовця – це система моральних норм поведінки та принципів, встановлений порядок дій, правил та взаємовідносин у державно-службових відносинах, що базуються на ціннісних засадах державної служби та усвідомленні державним службовцем свого професійного призначення.

Ознакою високої моральної культури державного службовця є єдність слова і діла, що передбачає єдність мислення і вчинку, знання і почуття, особисту чесність і високу принциповість [11, с. 39]. Характеризуючи поведінку державних службовців, а саме її етико-моральну сторону, важливе значення відіграє нормативно-правове регулювання, оскільки законодавче закріплення етичних стандартів державної служби, з одного боку, є свідченням свідомого прагнення держави закріпити в системі суспільних відносин моральні цінності, а з іншого – вказує на те, що право підноситься до рівня моральних цінностей [7, с. 145]. Однак слід усвідомлювати, що формування етичних норм поведінки державних службовців не відбувається раптово, цей процес передбачає поступове виникнення уявлень про вимоги належної поведінки. Результати такого формування знаходять своє подальше закріплення у нормативно-правових актах.

Вперше засади етики державних службовців були закріплені у Законі України «Про державну службу» (1993).

Саме цим Законом було проголошено публічність державної служби, її соціально-моральну спрямованість, засвідчивши про переорієнтацію державних службовців з інтересів держави чи окремої особи – на інтереси громадянина і суспільства. У ст. 3 Закону було сформульовано основні принципи державної служби, які покликані розкрити умови ефективного служіння народу, а саме: пріоритет прав людини й громадянина, демократизм, законність, гуманізм, соціальна справедливість, а також морально-професійні принципи: професіоналізм, компетентність, чесність, відданість справі, ініціативність, персональна відповідальність.

Відповідно до ст. 5 цього Закону етика поведінки державного службовця передбачає виконання таких вимог як: а) сумлінно виконувати свої службові обов'язки; б) шанобливо ставитися до громадян, керівників і співробітників, дотримувати високої культури спілкування; в) не допускати дій і вчинків, що можуть зашкодити інтересам державної служби або негативно вплинути на репутацію державного службовця [3]. На теперішній час важливого значення у підвищенні етичних засад функціонування державної служби має реакція громадськості на порушення етичних норм державними службовцями.

Слід акцентувати увагу на тому, що, говорячи про обов'язок державного службовця утримуватися від вчинення дій, які можуть бути розцінені, як використання службового становища в особистих інтересах або можуть мати негативну оцінку з боку громадськості, виникає запитання, які дії та вчинки варто вважати такими? Окрім згаданого Закону схожі формулювання містяться й у низці інших нормативно-правових актів. Так, у ст. 34 Закону України «Про дипломатичну службу» зазначається, що на працівників дипломатичної служби покладається дисциплінарна відповідальність за вчинки, що ганьблять їх та дискредитують орган, у якому вони працюють [2]. Дисциплінарний статут прокуратури, а саме ст. 8, передбачає дисциплінарні стягнення за проступок, який порочить прокурорсько-слідчих працівників, а також працівників навчальних, наукових та інших установ прокуратури як працівника прокуратури [4]. Однак, поняття, що застосовуються: «ганьбити», «дискредитувати», «порочити»

мають емоційно-оціночне забарвлення, що призводить до можливості суб'єктивного трактування тієї чи іншої дії або бездіяльності посадовими особами.

Окрім згаданих вище положень, етичні вимоги містяться й у ст. 17 Закону України «Про державну службу» щодо необхідності громадянами України, які вперше зараховуються на державну службу, прийняття Присяги. Складення Присяги державним службовцем передбачає виконання ним певного кола обов'язків, серед яких чільне місце посідають зобов'язання морального змісту, а саме: «вірні служити народові України», «з гідністю нести високе звання державного службовця, сумлінно виконувати свої обов'язки». Таким чином, можна стверджувати, що ці положення втілюють моральну місію професії державних службовців.

Потребує уточнення те, що підписуючи текст Присяги, державний службовець добровільно покладає на себе відповідальність за дотримання етики поведінки державного службовця. Порухення, невиконання чи неналежне виконання службових завдань і недотримання етичних засад державної служби не тільки дискредитує державну владу, але і створює умови для вчинення корупційних діянь та різного роду зловживань [15, с. 203-209].

Іншим важливим нормативним актом у сфері регулювання питань пов'язаних з етикою державних службовців, є Загальні правила поведінки державного службовця (далі – Загальні правила), які встановлюють основні вимоги до етики службовців органів державної влади, що займають посади, віднесені до відповідних категорій посад державних службовців відповідно до Закону України «Про державну службу». У цілому, Загальні правила є нормативним актом, який можна розглядати, як форму інституціоналізації професійної етики державного службовця. У них сформульована мета, визначені основні цінності професійної діяльності, особистісні моральні якості державного службовця, загальні принципи доброчесної поведінки, норми-заборони і відповідальність за порушення [10, с. 46-61]. Проте, більшість положень у Загальних правилах відзначаються своєю фрагментарністю та абстрактністю; зміст окремих понять може відрізнятися залежно від конкретної

ситуації, правосвідомості суб'єкта, що застосовує правову норму, а також від існуючої соціально-економічної ситуації. Якщо керуватися цим нормативно-правовим актом, дуже важко зробити висновок, які вчинки державного службовця можуть визнаватися такими, що дискредитують його, тобто є аморальними.

Заслуговує на увагу припис, яким передбачено, що при прийнятті на державну службу державний службовець ознайомлюється з Загальними правилами, про що робиться письмовий запис у його особовій справі. Їх порушення є підставою для застосування до державного службовця дисциплінарних стягнень, передбачених Кодексом законів про працю України, а також Законами України «Про державну службу» та «Про запобігання корупції». Однак у зазначених законах конкретизація змісту притягнення до відповідальності державних службовців за порушення вимог етики не була належним чином втілена.

Наступним нормативно-правовим актом, який містить приписи щодо врегулювання етики державного службовця є Закон України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 р., який покликаний стати правовою основою для прийнятих у майбутньому кодексів чи стандартів професійної етики. Так, розділом 6 цього Закону закріплено основні принципи етичної поведінки осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, під час виконання ними службових повноважень, серед яких законодавець виділяє такі: по-перше, додержання вимог закону та етичних норм поведінки, по-друге, пріоритетність інтересів держави та політична нейтральність, по-третє, неупередженість, компетентність і ефективність, а також нерозголошення інформації та утримання від виконання незаконних рішень чи доручень [1]. Водночас, у цьому Законі недостатньо сформовано понятійний апарат, зокрема не визначено зміст поняття «етична поведінка».

Загальновизнані стандарти державної служби, які базуються на досвіді зарубіжних країн, знайшли своє втілення у Концепції адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу. Для більш ефективного

нормативного регулювання чинної системи державної служби в Україні, відповідно до п. 4 згаданої Концепції, передбачається належне вдосконалення правового регулювання вимог професійної етики державних службовців, підстав та процедури притягнення до відповідальності за її порушення [8]. Вимоги щодо вдосконалення правового регулювання державної служби (зокрема й питань, пов'язаних з етикою поведінки), закріплені також у Концепції розвитку законодавства про державну службу в Україні, де зазначається, що вирішення цього питання передбачає неухильне дотримання державним службовцем вимог законодавства, етичних норм і правил поведінки, насамперед щодо недопущення проявів корупції та зловживання службовим становищем, конфлікту матеріальних та інших особистих інтересів [9]. Таким чином, саме через надання етичним нормам законодавчої форми можна прискорити процес реформування системи державної служби, забезпечити політичну нейтральність і підвищити професійний рівень державних службовців [15, с. 197].

Серцевину професійної етики становлять етичні кодекси, в яких мають прояв особливості етичного поведіння у конкретній професії, змальовується образ належної поведінки професіонала, виголошуються вимоги, що висуває до особистості працівника його професійне середовище та суспільство у цілому. Існування таких документів є вагомим чинником зміцнення статусу тієї чи іншої професії. Вважається, що кодекси підтримують інституціонально закріплені ролі та являють собою важливу складову соціального контролю [7, с. 5-13].

Важливо зазначити, що для державних службовців, які здійснюють свою діяльність в апараті органів прокуратури, судів, дипломатичної та митної служб, Національного банку України, Служби безпеки, внутрішніх справ, Збройних Сил та інших військових формувань, відповідними органами затверджуються правила поведінки з урахуванням особливостей здійснення професійної діяльності в цих органах [5]. Серед таких галузевих нормативно-правових актів, дія яких спрямована на врегулювання поведінки державних службовців, слід назвати такі: Кодекс професійної етики внутрішніх

аудиторів банківських установ, схвалений постановою Правління Національного банку України від 12 лютого 2003 р., Кодекс поведінки працівників, до функціональних обов'язків яких належать оформлення та видача документів, що посвідчують особу, затверджений наказом Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства закордонних справ України, Міністерства інфраструктури України, Головного управління державної служби України від 14 червня 2011 р., Кодекс професійної етики та поведінки працівників прокуратури, затверджений наказом Генерального прокурора України від 28 листопада 2012 р., Кодекс поведінки працівників, до функціональних обов'язків яких належить здійснення управління кордонами, затверджений наказом Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства закордонних справ України, Міністерства фінансів України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Головного управління державної служби України від 5 липня 2011 р.

Аналіз положень вище названих Кодексів, дозволяє дійти висновку про їх майже ідентичний зміст. Як уявляється, такий підхід є досить дискусійним, оскільки: 1) кодекси мають урахувати особливості діяльності відповідних категорій осіб; 2) положення відомчих кодексів мають відповідати положенням основного кодексу, як єдиного, зведеного, логічно цілісного, внутрішньо узгодженого нормативно-правового акта, що забезпечує повне та системне регулювання суспільних відносин у сфері державної діяльності. Водночас, названі акти лише визначають та розкривають зміст принципів державної служби в однойменних статтях: патріотизм, законність, ефективність, корпоративність, нейтральність та неупередженість, прозорість і відкритість, справедливість тощо. У зв'язку із цим вказані акти взагалі важко вважати кодексами, швидше за все, їх можна назвати, знову ж таки, загальними правилами поведінки і не більше [12, с. 178-185].

Протягом останніх років в Україні розроблено декілька проектів Етичних кодексів державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування, які поки що не знайшли свого належного втілення. Слід погодитися з думкою тих вчених, які наголошують на необхідності прийняття законодавчого акта

стосовно поведінки державних службовців, оскільки це дасть змогу: 1) згрупувати вимоги до їхньої поведінки у конкретних нормах; 2) встановити певне співвідношення між моральною та правовою відповідальністю за порушення чітко визначених правил поведінки; 3) удосконалити юридичну відповідальність за недотримання правил поведінки службовцями [12, с. 178-185]. Як уявляється, незалежно від обраного підходу щодо формування комплексної системи норм і способів функціонування етики у сфері державної служби, незмінною залишається її мета, яка має вираження у прагненні забезпечити професійну діяльність державних службовців в інтересах громадян і суспільства в цілому, а також уникнення можливих зловживань владою і порушенням вимог закону зокрема.

Приписи етико-морального змісту характеризуються виховним і регулятивним спрямуванням, та є формою внутрішнього контролю, але, будучи переведеними у правову площину, набувають статусу форми зовнішнього контролю за діяльністю державних службовців з боку суспільства. Однак, для запровадження професійної етики доцільно не лише використовувати авторитарні методи, але й залучати до цього процесу державних службовців. Результативним є лише двосторонній спосіб впровадження професійної етики: з одного боку, необхідне усвідомлення її ролі, як основи професійної культури, колективне вироблення її цінностей і норм кожним службовцем, а з іншого – політична воля з належним формальним її забезпеченням, як робочого інструменту державної служби.

Підсумовуючи, вище зазначене, можна зробити висновок про те, що врегулювання питань, пов'язаних з етикою державних службовців в Україні здійснюється фрагментарно без застосування єдиного підходу. Належне закріплення морально-етичних норм поведінки державних службовців сприятиме не лише гармонізації системи державної служби із стандартами Європейського Союзу, а й слугувати підвищенню культури у взаємовідносинах між самими службовцями, а також з громадянами та юридичними особами.

Література:

1. Про запобігання корупції : Закон України від 14 жовтня 2014 р.// Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 49. – Ст. 2056.
2. Про дипломатичну службу: Закон України від 20 вересня 2001 р.// Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 5. – Ст. 29.
3. Про державну службу: Закон України від 16 грудня 1993 р.// Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 52. – Ст. 490.
4. Про затвердження Дисциплінарного статуту: Постанова ВРУ від 6 листопада 2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 4. – Ст. 15.
5. Загальні правила поведінки державного службовця: затверджено Наказом Головного управління державної служби України від 4 серпня 2010 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1089-10>
6. Василевська Т.Е. Особистісні виміри етики державного службовця: монографія / Т. Е.Василевська; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. – К., 2010. – 36 с.
7. Василевська Т. Е. Кодекси поведінки депутатів як інструменти підтримки депутатської етики / Т. Е. Василевська // Державне управління: теорія та практика. – 2013. – № 2. – С. 5-13.
8. Концепція адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу: затверджена Указом Президента України від 5 березня 2004р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/278/2004>
9. Концепція розвитку законодавства про державну службу в Україні: затверджена Указом Президента України від 20 лютого 2006 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/140/2006>
10. Липовська Н. Соціокультурні чинники управління суспільством у контексті інституціональних змін // Акт. пробл. держ. упр. : зб. наук. пр./ ред. кол.: О. П. Якубовський (голов. ред.). – О. : ОРІДУ НАДУ, 2003. – Вип. 4 (16). – С. 46–61.
11. Лозовой В.О., Петришин О.В. Професійна етика юриста. – Х.: Право, 2004. – с. 39.
12. Луценко О.Порушення правил професійної етики як підстава припинення трудових правовідносин із державними службовцями / О. Луценко // Вісник Національної академії правових наук України. –2014. –№ 1. – С. 178–185.
13. Малышев С. К вопросу о подходах к преподаванию курса “этика и этикет государственного служащего”/ Управленческое консультирование. – 1998. – № 2. – С. 33

14. Рудакевич М. І. Етика державних службовців : моногр. / М. І. Рудакевич. – К. : Вид-во НАДУ, 2003. – 360 с.

15. Янюк, Н. Актуальні питання у регулюванні питань професійної етики/ Вісник Львівського університету. Серія юридична: зб. наук. праць . 1961. – 2013. – Вип. 57. –384 с. – С. 203–209.

16. Ethics in the public service: Current issues and practice. – Paris : OECD, 1996. – 66 p. – (Series “Public Management Occasional Papers”, no. 14).

УДК 342.12

Дрозд О.Ю.,

канд. юрид. наук, доцент,
доцент кафедри адміністративної діяльності
Національної академії внутрішніх справ;

Шруб І.В.,

канд. юрид. наук, старший викладач
кафедри адміністративної діяльності
Національної академії внутрішніх справ,

ТРИВАЛІСТЬ ЩОРІЧНОЇ ВІДПУСТКИ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ТА ПОРЯДОК ЇЇ ОБЧИСЛЕННЯ

Визначається поняття, види та тривалість щорічних відпусток, які можуть надаватись поліцейським згідно Закону України «Про Національну поліцію». Аналізується порядок обчислення тривалості щорічних основних відпусток поліцейських, розглядаються фактори, які впливають на тривалість відпусток поліцейських.

Ключові слова: відпустка, календарний рік, неробочі дні, святкові дні, стаж служби в поліції, тривалість відпустки, чергова відпустка, щорічна основна оплачувана відпустка.

Определяется понятие, виды и продолжительность ежегодных отпусков, которые могут предоставляться полицейским согласно Закону Украины «О Национальной полиции». Анализируется порядок исчисления продолжительности ежегодных основных отпусков полицейских, рассматриваются факторы, влияющие на продолжительность отпусков полицейских.